

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 maja 2017 roku organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji wskazano ,że wnioskodawca nie wykazał 15 letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych / decyzja w aktach ZUS/.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca w dniu 22 czerwca 2017 roku wnioskodawca. Wskazał ,że pracował jako kierowca samochodu powyżej 3,5 tony w takich zakładach jak Przedsiębiorstwo (...) Ł., (...) Zakładzie Budownictwa (...) w Z., Przedsiębiorstwie Budowlano (...) w Z. oraz Przedsiębiorstwie Handlowo Usługowym (...) s.c. J. i G. G. (1) w Z. / odwołanie k-2-4/.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie . Podniesiono, że wnioskodawca nie wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawca nie przedłożył dokumentów potwierdzających powyższe zatrudnienie./ odpowiedź na odwołanie k-6-6odw./

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Wnioskodawca urodził się w dniu (...) , nie jest członkiem OFE. W dniu 14 kwietnia 2017 roku złożył wniosek o przyznanie emerytury / okoliczności niesporne. /.

Wnioskodawca był zatrudniony w **Przedsiębiorstwie (...) w Ł.** w okresie od dnia 11 kwietnia 1979 roku do dnia 31 marca 1989 roku, w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy / świadectwo pracy w aktach osobowych k- 36/. W czasie zatrudnienia wnioskodawca prowadził wyłącznie samochody ciężarowe o masie powyżej 3,5 tony. Prowadził samochody marki S., JELCZ, (...) , (...) . Samochody ciężarowe były wyposażone w naczepy. Sporadycznie prowadził autokar , którym woził pracowników do pracy. Samochody takie jak Ż. n N. obsługiwała inna brygada. Wnioskodawca nimi nie jeździł. Prowadził wyłącznie duże samochody ciężarowe. Wnioskodawca pracował jako kierowca co najmniej 8 godzin dziennie. Nie był kierowany do innych prac np. biurowych czy porządkowych. Załadunek samochodu wykonywali ładowacze , którzy zawsze jeździli w obsadzie samochodu. Załadunki i rozładunki odbywały się również mechanicznie . Wnioskodawca woził materiały budowlane np. cegły , cement i wapno. Zdarzało się ,że pomagał przy rozładunku czy załadunku ale wtedy posiadał kartę ładowacza i za powyższe czynności było mu dodatkowo płacone. Z reguły kierowcy samochodów ciężarowych pracowali dłużej niż 8 godzin dziennie. W przypadku awarii samochodu kierowca uczestniczył w naprawie razem z mechanikiem natomiast w przypadku dłuższej awarii otrzymywał inny samochód ciężarowy. / zeznania świadka H. 00:11;51 CD k- 86, świadka S. 00:22:09 CD k- 86 , C. 00:31:05 CD k- 86 ,wnioskodawcy 00:03:35 w zw z 01:39:13 CD k- 86 /.

W okresie od dnia 1 grudnia 1991 roku do 16 października 1992 roku wnioskodawca był zatrudniony w **Zakładzie (...)**. Wnioskodawca był zatrudniony jako kierowca , w pełnym wymiarze czasu pracy . Jeździł wyłącznie na dużych samochodach ciężarowych , powyżej 3,5 tony. Właściciel zakładu posiadał 10 zestawów samochodów z naczepami , powyżej 40 ton. W trakcie zatrudnienia wnioskodawcy osiem zespołów stale było w trasach natomiast dwa były remontowane. Firma zajmowała się wyłącznie przewozem kruszywa. Wnioskodawca jeździł na trasach do S., J. i W. . Tak jak i pozostali kierowcy dziennie wykonywał trasy powyżej 600 k,. Wnioskodawca pracował co najmniej 8 godzin dziennie ale zdarzało się ,że pracował dłużej. W firmie tej nie było mniejszych samochodów ciężarowych , Wnioskodawca jeździł na JELCZACH < (...) i M.. Ponadto prowadził cementowozy. Przede wszystkim woził grys. Materiał ten był załadowywany koparką i rozładowywany mechanicznie./ zeznania świadka R. 00:40:45 , (...):48:24 , (...):58:49 wnioskodawcy 00:03:35 w zw z 01:39:13 CD k- 86 , świadectwo pracy w aktach ZUS/.

Wnioskodawca był zatrudniony w **Przedsiębiorstwie Handlowo Usługowym (...) s.c. J. I G. G. (1) w Z.** w okresie od dnia 21 października 1997 roku do dnia 31 maja 1999 roku jako kierowca, w pełnym wymiarze czasu pracy . Prowadził wyłącznie duże samochody ciężarowe o masie powyżej 3,5 tony. W firmie tej prowadził M., R. i (...). W firmie tej były przewożone przeważnie towary miakkie , których załadunek odbywał się mechanicznie. Cukier ładowali

pracownicy cukrowni natomiast miały być ładowane koparką. Nie było sytuacji aby wnioskodawca wykonywał inną pracę niż kierowca. Wnioskodawca pracował co najmniej 8 godzin dziennie. Przede wszystkim jeździł samochodem M. (TIR-em)/ zeznania świadka G. 01:28:33, (...):58:49, wnioskodawcy 00:03:35 w zw z 01:39:13 CD k- 86, świadectwo pracy w aktach ZUS/.

W okresie od dnia 3 kwietnia 1989 roku do dnia 30 listopada 1991 roku wnioskodawca był zatrudniony jako pracownik cywilny w (...) **Zakładach Budownictwa (...) w Z.** Był to zakład mieszczący się przy Jednostce Wojskowej nr (...) w Z. . Wnioskodawca w całym okresie zatrudnienia pracował jako kierowca samochodu wielotonowego, ciężarowego JELCZ. Wnioskodawca woził materiały budowlane – cement, konstrukcje, studnie telekomunikacyjne i elementy stalowe. Pracował co najmniej 8 godzin dziennie, zdarzało się że pracował dłużej. Wnioskodawca nie był kierowany do innych prac. Prowadził wyłącznie samochody wielotonowe, powyżej 3,5 tony. Załadunek samochodu wykonywali żołnierze albo junacy z (...). Samochodami (...) i N. jeździli wyłącznie żołnierze, Innych prac wnioskodawca nie wykonywał. Zdarzało się, że wyjazdy trwały 3-4 dni i dotyczyły terenu całej Polski. / zeznania świadka G. 01:05:50, (...):17:05, Wlazła 01:22:05, wnioskodawcy 00:03:35 w zw z 01:39:13 CD k- 86, świadectwo pracy w aktach osobowych k-38 /.

Wnioskodawca od 1976 roku posiada uprawnienia do prowadzenia samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony / niesporne, zeznania wnioskodawcy 00:03:35 w zw z 01:39:13 CD k- 86/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie opierając się na zeznaniach wnioskodawcy oraz przesłuchanych świadków oraz dokumentach załączonych do akt sprawy. W ocenie Sądu zeznania wnioskodawcy w zakresie jego twierdzeń, że we wszystkich spornych zakładach pracował wyłącznie w warunkach szczególnych jako kierowca samochodu o masie powyżej 3,5 tony są wiarygodne. Przede wszystkim podnieść należy, że twierdzenia wnioskodawcy znajdują potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanych świadków oraz dokumentach załączonych do akt sprawy. Okoliczność, że w dokumentacji z jednostki wojskowej, w dokumentacji placowej jest rozbieżność między zapisami dotyczącymi wnioskodawcy – gdzie widnieje on jako zatrudniony na stanowisku kierowcy a inny pracownik na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego, nie potrafił wyjaśnić ani sam wnioskodawca ani przesłuchiwani w sprawie świadkowie. Nie mniej jednak z zeznań świadków, w tym dowódcy wnioskodawcy jednoznacznie wynika, że pracował on wyłącznie jako kierowca dużych samochodów ciężarowych – powyżej 3,5 tony. Trudno natomiast odmówić logiki twierdzeniom wnioskodawcy, że na małych samochodach jeździli żołnierze. Uprawnienia do prowadzenia samochodów wielotonowych są uprawnieniami nabywanymi rzadziej niż do prowadzenia małych samochodów. Te ostatnie na pewno mają charakter bardziej powszechny.

Tak samo przekonywujące są zeznania świadków G. i R., którzy zeznali, że wnioskodawca pracował u nich wyłącznie jako kierowca samochodu powyżej 3,5 tony. Wynika to przede wszystkim z profilu działalności tych zakładów i specyfiki wożonych ładunków. Wnioskodawca legitymuje się świadectwami pracy z tych zakładów a osoby będące ich właścicielami złożyły wyczerpujące i przekonywujące zeznania. Zeznania te znajdują potwierdzenie w zeznaniach innych świadków. Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności pozwalających na ich zdyskredytowanie. Okoliczność, iż nie zachowała się pełna dokumentacja pracownicza z zakładu (...) nie może przekreślać rzetelności zeznań jego właściciela i samego wnioskodawcy.

Sąd zważył, co następuje :

Odwołanie wnioskodawcy jest zasadne i podlega uwzględnieniu .

Okolicznością sporną między stronami był wyłącznie brak wykazania 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych . Co do pozostałych przesłanek nabycia prawa do emerytury organ rentowy nie kwestionował, że wnioskodawca je spełnia.

W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawca w procesie wykazał, że pracował ponad 15 lat w warunkach szczególnych jako kierowca samochodu ciężarowego o masie powyżej 3,5 tony.

Zgodnie z treścią przepisu art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.)za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 i 2 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (vide: wyrok SN z 15.12.1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok SN z 15.11.2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

W myśl § 2 ust. 2 powyższego przepisu okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy. Regulacja przepisu §2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma jednak zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (vide: uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84). Dlatego też wnioskodawca dopiero przed Sądem w rozpoznawanej sprawie miał możliwość wykazania ,iż pracował w warunkach szczególnych w oparciu o zeznania świadków , dokumentację pracowniczą i własne zeznania.

Wskazywane powyżej rozporządzenie w Załączniku zawierającym Wykaz A – prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego zawiera w Dziale VIII poz. 2 dotyczącym prac w transporcie i łączności stanowisko określone jako prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów. W oparciu

o treść przepisu §1 ust 2 powyższego rozporządzenia wydane zostało zarządzenie nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku (Dz, Urz. Z 1983 roku nr 3 poz. 6) w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty, które w załączniku nr 1 ustalało wykaz stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których były wykonywane prace w szczególnych warunkach. W Dziale VIII dotyczącym transportu i łączności ust.2 pkt 2 wskazano prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych) pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów – kierowcę samochodu ciężarowego .

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości ,iż w spornym okresie czasu wnioskodawca , stale w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony i okazjonalnie autobusu o liczbie miejsc powyżej 15, która jest wskazana w wykazie. Wnioskodawca był bowiem kierowcą samochodu ciężarowego , o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony i prowadził wyłącznie tego typu ciężarówki , w pełnym wymiarze czasu pracy , stale. Prowadził również okazjonalnie w zakładzie (...) autobusy o liczbie miejsc powyżej 15. Obie czynności niewątpliwie stanowią pracę w warunkach szczególnych w myśl przepisów rozporządzenia i zarządzenia resortowego. Nie ulega również wątpliwości ,iż wnioskodawca wykonywał pracę tylko w ramach umowy o pracę, był narażony na wszelkie uciążliwości i zagrożenia wynikające z pracy kierowcy pojazdu ciężarowego i autobusu.

Wobec powyższego należy przyjąć ,iż wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych w spornym okresie czasu a jego staż pracy w tych warunkach wynosi ponad 15 lat .

Wobec powyższego Sąd zmienił zaskarżoną decyzję na podstawie art. 477¹⁴§2 K.p.c. i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 13 maja 2017 roku .

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę w dniu 14 kwietnia 2017 natomiast wiek 60 lat uzyskał w dniu 13 maja 2017 roku, a zatem prawo do emerytury należało wnioskodawcy przyznać od dnia 13 maja 2017 roku, tj. od daty nabycia uprawnień.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z §9 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r poz. 1800 ze zm.) obciążając obowiązkiem ich zwrotu organ rentowy wobec przegrania procesu.

ZARZĄDZENIE

Wyrok z uzasadnieniem doręczyć peł. ZUS z pouczeniem i aktami rentowymi

21.05.2018